La Comédiathèque

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Strip Poker

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

Convidar els nous veïns a sopar per conèixer-los:

una aposta arriscada que pot sortir molt cara.

Una comèdia en què tothom haurà de posar les cartes sobre la taula...

Personatges

Pere

Maria

Jaume

Cèlia

© La Comédiathèque

Acte 1

A la sala d'estar de casa seva, en una urbanització dels afores de Barcelona, la Maria, una rossa força sexi que s'ha empolainat per a l'ocasió, para la taula de festa per a quatre persones. Li sona el mòbil. Contesta.

Maria *(amable)* – Sí, digui...? *(Molesta)* Ah, no, perdoni, no soc en Pere, soc la Maria, la seva dona... Ha trucat al meu mòbil... Vol deixar-li algun missatge...? Molt bé... No, no, no passa res...

Reprèn els preparatius amb una alegria una mica excessiva. Li torna a sonar el mòbil.

Maria *(encara més molesta)* – Sí, digui...? *(Amablement)* Ah, hola, Jordi... Sí, sí, bé... No t'he dit que he deixat de fumar...? Doncs des d'aquest matí... No, no estic embarassada, tranquil, però és que fumava dos paquets al dia. Al preu que va el tabac, he calculat que d'aquí a un any em podré pagar un safari a Kenya. Si només aguanto una setmana, almenys em podré comprar una T-casual de dues zones. De moment, amb el que m'he estalviat avui ja m'he comprat un pot gros de Nutella... *(Sospirant)* No em pensava que fos tan difícil... Però què vols fer-hi? Ara ja no et deixen fumar ni al cementiri... En Pere? Bé. Fins que trobi alguna cosa millor... No, parlava de la feina... Escolta, perdona, però t'he de deixar, que se m'està ressecant el rostit de porc amb prunes. Ja parlarem, oi? Adeu, adeu...

La Maria penja, ensuma l'aire i llança una mirada inquieta al públic.

Maria – Fa olor de gas, oi...?

Corre cap a la cuina. En Pere, amb aires d'intel·lectual, entra xiulant. Es treu la gavardina, s'asseu al sofà i fulleja La Vanguardia, que duu un gran titular: «El mòbil provoca càncer?». Torna la Maria. Ell deixa de pressa el diari sobre la taula i adopta una expressió tràgica.

Maria *(alegrement)* – Hola!

Pere *(llòbrec)* – Hola...

Maria *(en veure-li la cara)* – Què et passa?

Pere – M'acomiadaran...

Maria – T'acomiadaran? Però per què?

Pere – Deslocalització...

Maria – Ostres... Em sap molt greu...

Ell s'enfonsa al sofà.

Pere *(compungit)* – No em deixaràs, oi?

La Maria l'abraça per consolar-lo.

Maria – Però què dius? Jo treballo! Mira, acabo de deixar de fumar. Amb el que ens estalviarem, gairebé et podries permetre treballar a mitja jornada... I si ens hem d'estrènyer el cinturó, ens l'estrenyem. *(Amb una mà a la panxa)* Deixaré de menjar Nutella...

Pere *(exagerant encara més)* – No vull que m'hagis de mantenir, saps? Abans preferiria acabar amb tot...

Maria – Va, no diguis bestieses... Estem casats, Pere! En els bons moments i en els dolents! Els bons els deixarem per al final... Però és increïble que us deslocalitzin així, sense avisar...

Pere – Ja ho saps... Amb això de la globalització...

Maria – Però deslocalitzar la Biblioteca de Catalunya... I on la pensen posar? Si l'edifici és enorme!

Pere – A la Xina... Numeraran les pedres, ho ficaran tot en contenidors i ho reconstruiran en un polígon industrial als afores de Canton. Ja han començat a desmuntar una de les naus gòtiques...

Maria *(esfereïda)* – De debò?

Pere – Sí...

Maria – Però què en faran, de tots aquests llibres, els xinesos? No hi entendran res. Ni tan sols els podran ordenar alfabèticament...

Pere – Traduiran tota la literatura catalana a l'esperanto amb traductors automàtics, després ho digitalitzaran tot i ho guardaran en un ordinador central enorme en forma de pagoda. Evidentment, per accedir a les dades caldrà pagar una subscripció, com amb la televisió de pagament. I el paper el reciclaran. Almenys així no hauran de tallar els últims boscos de bambú de la Xina. *(Sospirant)* En fi, si el meu sacrifici serveix per salvar uns quants ossos panda...

Maria *(desolada)* – No pot ser...

En Pere intenta mantenir encara una mica el posat seriós, però acaba esclatant a riure.

Pere – Però que no, dona! T'has empassat de debò una bestiesa així?

Maria *(furiosa i alleujada alhora)* – Amb això no s'hi fa broma...

Pere – És veritat que ara no em convé perdre la feina. El sou no està malament... i em deixa tot el temps del món per escriure... Per cert, tinc una bona notícia. A Edicions Confidencials em volen publicar la meva obra!

Maria *(fingint entusiasme)* – Edicions Confidencials... Fantàstic!

Pere – Bé, les despeses van a càrrec meu... N'he de vendre almenys quatre mil exemplars per recuperar els diners de la impressió. Quatre mil exemplars es venen en un tres i no res, oi?

Maria – Entre els teus pares i els meus... Només cal que en comprin mil per cap!

En Pere es frega les mans amb un somriure de satisfacció.

Pere – Bé, sopem? Avui fan *Strip Poker*...

Maria *(desconcertada)* – Vols que juguem a strip poker tots dos?

Pere – *Strip Poker*, el programa de telerealitat, dona!

Maria – No...

Pere – Hi conviden parelles. Cada cop que un dels dos creu que és més prudent no contestar una pregunta de l'altre, s'ha de treure una peça de roba!

Maria *(sospirant)* – No entenc com pots mirar aquestes ximpleries...

Pere – Va, dona... Si avui és la final!

Maria – Doncs sigui la final o no, avui no podrà ser...

Pere – S'ha espatllat la tele?

Maria – No... Però no la podràs mirar...

Pere – Em castigues sense tele...?

En Pere s'adona que la taula està parada per a quatre.

Pere – No em diguis que has convidat els teus pares.

Maria – Els veïns.

Pere – Els veïns? Si fa un mes que van marxar!

Maria – Els veïns nous!

Pere – Els veïns nous? Però si no els coneixem!

Maria – Justament. M'he trobat la dona al costat dels contenidors... He pensat que era una bona ocasió per conèixer-nos.

Pere – Per fer què?

Maria – Per conèixer-nos, i prou.

Pere – I per què els hem de conèixer?

Maria – Sempre va bé conèixer els veïns... Ens podem fer algun favor...

Pere – Favors...? Quina mena de favors?

Maria – Jo què sé... Regar les plantes quan no hi som...

Pere – L'única planta que tenia al despatx se la va cruspir el teu gat diumenge passat mentre dinàvem a casa dels teus pares.

Maria – Doncs això! Si algú hagués donat menjar al gat, no se t'hauria menjat la planta... Per cert, que és estrany... No l'he vist en tot el dia, aquest gat...

En Pere sospira.

Pere *(inquiet)* – Tenen fills, oi?

Maria – Tres, em sembla...

Pere – No em diguis que també els has convidat!

Maria – Segur que s'estimen més quedar-se tranquil·lament a casa. *(Irònica)* Per no perdre's la final de *Strip Poker*.

Pere – No posis el dit a la nafra, vols?

Maria – I a més, viuen aquí mateix...

Pere – No deies els veïns del davant?

Maria – Els del davant es van suïcidar fa sis mesos! No te'n recordes, de tots aquells camions de bombers, a mitjanit, els llums, les sirenes?

Pere – No...

Maria – Doncs a mi em van despertar. Des d'aleshores tinc malsons... Havien obert el gas... De poc no vola tot el barri...

Pere – Hi ha gent que no pensa gens en els altres... I per què es van suïcidar així? Tots dos?

Maria – Ves a saber... Potser aquella nit no feien res de bo a la tele... Potser si els haguéssim convidat...

Pere – No em diguis que has convidat els veïns a sopar per no sentir-te responsable si justament aquesta nit decideixen suïcidar-se...

Maria – Per cert, quina cosa més estranya: avui m'han trucat uns quants cops al mòbil preguntant per tu...

Pere – Ah, sí, perdona, no sé què n'he fet, del meu. He deixat el teu número al contestador del despatx. Per si algun productor em vol localitzar per allò de l'obra... M'interessa que em puguin trobar en tot moment, ho entens?

Maria *(estupefacta)* – El número del meu mòbil? No hauria estat més fàcil comprar-te'n un altre?

Pere – Bah... Al final he pensat que es pot viure perfectament sense mòbil, oi?

Maria – Ah, sí... Quan tens una dona a mà que et fa de telefonista...

Pere – Escolta, tu intentes deixar el tabac i jo he decidit deixar el mòbil. A veure qui aguanta més.

Maria *(exasperada)* – Sí, però jo no et demano que fumis els meus cigarrets per mi!

En Pere torna a llegir La Vanguardia, el titular de la qual només pot veure el públic («El mòbil provoca càncer?»). La Maria li llança una mirada exasperada.

Maria – Bé, podries anar a canviar-te abans que arribin, no?

Pere – Qui?

Maria – Els veïns!

Pere – Ah, sí, és veritat! Ja me n'havia oblidat.

En Pere, resignat, es disposa a anar a canviar-se.

Maria – Jo aniré a veure si se m'ha apagat el forn. Fa una mica d'olor de gas, no trobes?

En Pere s'arronsa d'espatlles i surt. La Maria també surt un moment i torna amb ampolles i gots per preparar l'aperitiu. Al cap d'un instant torna en Pere amb una indumentària més aviat informal.

Maria – T'has posat el pijama?

Pere – No és un pijama! És... un xandall d'estar per casa.

Maria – I això que portes als peus tampoc no són sabatilles, oi?

Pere – Escolta, si hem d'acabar tenint confiança amb els veïns, val més que comencem posant-nos còmodes, no?

Maria – Imagina't que ell ve amb americana i corbata i ella amb vestit de nit... Jo no els he dit que féssim una festa de pijames...

Ell se'n torna a anar sospirant. Ella continua els preparatius. Ell torna amb roba més discreta.

Pere – Així, bé?

Maria – Així ja està bé...

En Pere mira la correspondència que hi ha sobre la tauleta.

Pere – Arola Editors, Comanegra, Edicions 62...

Ella se'l mira amb curiositat.

Pere – És broma, per desgràcia... *(Tornant a repassar les tres cartes)* Movistar, Endesa, Aigües de Barcelona... *(Sospirant)* El trio de sempre...

Maria – Potser Correus torna a estar de vaga. Quan hi ha serveis mínims, només reparteixen les factures...

Sona el mòbil de la Maria, que contesta.

Maria – Sí...? *(Amb una amabilitat fingida)* No, és la centraleta, però no pengi, ara l'hi passo. *(Allargant-li el mòbil, exasperada)* El teu amic Pau...

Ell agafa el telèfon com si res.

Pere – Sí, hola, Pau... Com va...? Sí, eh? Feia temps que no parlàvem... Dimarts? Escolta, sí, per què no... Però ho he de parlar amb la Maria. Ara està ocupada. Em truques demà? Eh, sí, si no soc a casa, prova de trucar al mòbil...

Mirada exasperada de la Maria.

Pere – D'acord, adeu, Pau...

Penja.

Pere – Quin pesat!

Maria – Què volia?

Pere – Convidar-nos a sopar dimarts. És l'aniversari de la seva dona...

Maria – Em pensava que era el teu millor amic.

Pere – Em deprimeixen, els aniversaris... Que potser el convido jo als teus?

Maria – Primer te n'hauries de recordar, de la data...

Pere – No, sense mòbil viuré molt més tranquil. Bé, què coi fan, aquests veïns? No ens diran que han quedat atrapats en un embús, vivint al davant!

Maria – Al costat...

Pere – Doncs això, ni tan sols han de travessar el carrer!

Maria – Va, que només són les nou...

Pere – A aquestes hores normalment ja hem sopat. Em moro de gana... *(Sorprès)* I a sobre fa bona olor. *(Incrèdul)* Què ens has cuinat?

Maria *(orgullosa)* – Rostit de porc amb prunes. He tret la recepta de *Lecturas*...

Pere – Ah, sí... No sé si era el millor moment per fer experiments, però bé... Ni tan sols sé com es diuen, aquesta gent...

Maria – Ella es diu Cèlia i ell Jaume, em sembla...

Pere – Ah, carai, ja teniu confiança... I ell, de cognom?

Maria – No me'n recordo... Colom, em sembla.

Pere – Colom?

Maria *(Dubtant)* – O Cohen...

Pere – Colom o Cohen? No és ben bé el mateix!

Maria – No ho sé, ja ho veurem... Té cap importància?

Pere – Una mica, sí! Perquè si es diu Cohen, amb el teu rostit de porc amb prunes... Sempre es podran menjar les prunes. Van molt bé per anar de ventre...

Maria *(esfereïda)* – Ostres, no hi havia pensat...

Pere – Ja ho veus... Quan convides gent que no coneixes...

Maria – Ja, però com ho havia d'endevinar? Jaume i Cèlia no són noms gaire...

Pere – No tots els musulmans es diuen Mohamed.

Maria – Ah, creus que són musulmans?

Pere – Escolta, pel que fa al porc amb prunes, ve a ser el mateix, oi?

Maria – Potser no són practicants...

Pere – Val més que tinguis a punt una pizza congelada... Vegetal, si pot ser...

Sona el timbre. La Maria es queda glaçada, espantada.

Maria – Què fem?

Pere – Em sembla que no et queda més remei que anar a obrir. És el que es fa normalment quan has convidat algú i et toca el timbre. O bé apaguem tots els llums i ens tanquem al bany a mirar *Strip Poker*...

Maria – Ja hi vaig...

Desapareix pel rebedor per obrir la porta i rebre els veïns.

Maria *(fora d'escena)* – Bona nit, bona nit... Passeu, passeu... Ai, no calia, no calia...

Pere – A veure què fem amb el porc...

La Maria torna al menjador amb un ram de flors a la mà, seguida dels veïns.

Pere *(imitant l'amabilitat afectada de la Maria)* – Hola, hola... Com va, com va...?

Maria – Què són? Margarides? Quins pètals més grossos!

Cèlia *(incòmoda)* – Tulipes...

Maria – Ah, sí, són precioses!

Cèlia – Potser amb la calor s'han pansit una mica.

En efecte, les flors estan ben pansides.

Maria – Les posarem en aigua de seguida...

Pere – Potser ressuscitaran...

Entren els veïns. La Cèlia, morena, d'uns cinquanta anys molt ben portats, més aviat prima, vesteix amb elegància però amb un aire sever, amb vestit de jaqueta i els cabells recollits. En Jaume, més rodanxó i maldestre, porta una ampolla a la mà i un vestit tan deslluït com les flors. Una parella d'aspecte convencional, en contrast amb l'estil més jove i informal d'en Pere i la Maria. La Maria fa les presentacions.

Maria *(a en Jaume)* – Bé, li presento el meu marit, en Pere Safrà...

Els dos marits s'estrenyen la mà.

Pere *(llòbrec)* – Encantat...

Maria *(a en Jaume)* – I vostè és...?

Jaume *(somrient)* – Jaume...

Maria – Jaume i prou, molt bé...

En Jaume allarga l'ampolla a en Pere.

Jaume – Tingui, millor que la posi a la nevera...

Pere – Un cava del Penedès! Moltes gràcies, Jaume...

Jaume – Ben fresc, és tan bo com el xampany, oi?

Pere *(irònic)* – Doncs per què gastar-se més diners? El posaré al congelador. Així encara serà més bo.

En Pere s'enduu l'ampolla a la cuina.

Maria *(incòmoda)* – Els ha costat gaire de trobar la casa?

Els veïns se sorprenen.

Maria *(refent-se)* – No, ja sé que viuen al costat... Vull dir, eh... Els ha costat gaire de trobar... *(Improvisant)* algú que es quedés amb els nens...?

Cèlia – Sí! La gran es queda amb els dos petits. I si no els fa res, més tard els anirem a veure.

Torna en Pere.

Maria – I com es diuen, els nens?

Cèlia – Sara, Ester i el petit, Benjamí.

La Maria intenta deduir-ne les creences religioses dels veïns, sense èxit.

Maria – Benjamí... És clar... El benjamí de la família...

Cèlia – Vostès no tenen fills, em sembla...

Un petit moment d'incomoditat.

Maria – Encara no... *(Decidint-se)* Perdoni, el cognom del seu marit és Colom o Cohen?

Jaume – Colom.

Maria – Uf! Patíem que fossin jueus!

Incomoditat dels convidats. La Maria, petrificada, intenta arreglar-ho.

Maria – Perdonin, és que havia preparat un rostit de porc amb prunes... Però ja ens en sortirem. Dec tenir alguna pizza de pernil al fons del congelador... Una cosa senzilla, vaja...

Pere – Si no, sempre podem deixar el sopar per a un altre dia...

La Maria el fulmina amb la mirada.

Cèlia – Ah, no, no canviïn res per nosaltres. El porc ens va perfectament bé...

Jaume *(amb un posat impassible)* – Ara bé, les prunes... Són kosher? *(En veure la cara de la Maria)* És broma... Mentre no tinguin pinyol! Ho dic per les dents, és clar.

A la Cèlia també li sembla una mica poca-solta la broma del marit.

Maria *(forçant un somriure)* – M'alegra veure que tenen sentit de l'humor... I al capdavall, jueus o musulmans, oi?

Pere – Sí, encara podria ser pitjor! Podrien ser dentistes o informàtics...

Nova incomoditat.

Maria – I si féssim l'aperitiu...?

Fosc.

Acte 2

Les dues parelles fan l'aperitiu. En Pere i la Maria ja fan cara de morir-se d'avorriment, però intenten parar atenció a les insípides històries d'en Jaume.

Jaume – El problema dels dentistes és que ara ens passem més temps omplint papers que arreglant dents. I com que tot es fa amb ordinador... Jo sempre dic que em van ensenyar a fer anar el trepant, no pas el ratolí. Sort que la meva dona em dona un cop de mà. És informàtica, però jo... I després, avui dia els autònoms estem ofegats pels impostos i les quotes... Per cert, coneixen aquell acudit? *(En Pere i la Maria fan veure que els interessa.)* Un dentista fa un creuer pel Pacífic amb la dona. Naufragi! El vaixell s'enfonsa...

La Maria esclata en una riallada forçada. Consternació dels altres tres.

Jaume – Eh, no, encara no... *(La Maria es posa seriosa.)* Van a la deriva durant una setmana fins que arriben a una illa deserta. La dona, és clar, està molt preocupada. Li diu al marit: no ens trobaran mai!

La Maria torna a esclafir a riure.

Jaume – Eh, no, encara no... *(La Maria es posa seriosa.)* El marit li pregunta: vas pagar la quota d'autònoms abans de marxar? La dona li diu que no. I el marit: Doncs tranquil·la, que els de la Seguretat Social ens trobaran segur!

En Jaume esclata a riure del seu propi acudit. La Maria, escarmentada, no riu.

Jaume – Ara sí...

La Maria intenta somriure amb cara de babaua. En Jaume treu un paquet de cigarrets i n'ofereix un a en Pere.

Jaume – Un cigarret?

Pere – Gràcies, no fumo...

En Jaume allarga el paquet a la Maria.

Maria – Ho he deixat aquest matí...

La Cèlia fulmina en Jaume amb la mirada i ell es guarda el paquet.

Jaume – Bé... Doncs no els ompliré la casa de fum... Ara, sempre es parla del tabac, però el mòbil tampoc no és gaire bo per a la salut, eh? Aquest matí ho he llegit a *La Vanguardia*. Diu que si el fas servir més d'un quart d'hora al dia tens un tumor al cervell assegurat...

La Maria agafa La Vanguardia d'en Pere, que és sota la tauleta, i llegeix el titular: «El mòbil provoca càncer?».

Jaume – Més val que no es passin de la tarifa!

La Maria llança una mirada incendiària a en Pere.

Jaume – Jo fumo, però no tinc mòbil!

Maria *(irònica)* – El meu marit tampoc. S'estima més que el tumor em surti a mi...

Jaume – Saben què és el més empipador del nostre ofici?

En Pere i la Maria fan veure que s'ho pregunten.

Jaume – Haver-te de rentar les mans tota l'estona, entre pacient i pacient. Mirin com tinc les mans. Totes resseques! Em podria posar guants, em diran, però... Imaginin-s'ho... La feina de dentista és molt delicada, saben? Han provat mai d'enfilar una agulla amb guants de boxa?

Pere – Mai. De fet, cuso molt poc. M'estimo més fer mitja.

Jaume – Ara bé, com dic sempre, els dentistes tenim un avantatge respecte dels psicoanalistes: a la meva consulta, el pacient també arriba, s'estira, obre la boca... Però només té dret a escoltar-me!

Cèlia – Els estàs atabalant amb les teves històries...

Maria – Ah, no, de cap manera!

Cèlia – Parlin-nos més aviat de vostès... *(A la Maria)* És professora, oi?

Maria – De solfeig, sí... Però no sé si és gaire més apassionant...

En Pere li llança una mirada per fer-li veure que acaba de ficar la pota una altra vegada.

Cèlia – Ah, el solfeig... En vaig fer més de deu anys, de jove...

Maria – Tocava algun instrument?

Cèlia – No, ni això... Els meus pares es devien pensar que el solfeig era una llengua morta, com el llatí o el grec. Quan vaig fer divuit anys, vaig dir prou.

Pere *(irònic)* – Carai... Era una adolescent una mica rebel, pel que veig...

Cèlia – Després em vaig apuntar a un curs de balls de saló.

Maria – Ah, sí, quin canvi...

Jaume *(entendrit)* – Va ser allà on ens vam conèixer, la Cèlia i jo...

Maria *(fingint interès)* – De debò?

Jaume – Sí, sí... Aleshores ballava molt bé, sap? Encara me'n surto prou bé... Diuen que el quaranta per cent dels homes han conegut la seva dona convidant-la a ballar. *(A en Pere)* Vostè també va seduir així la seva encantadora esposa...?

Pere – Ah, no... Jo vaig començar fent-li l'amor com un salvatge en un portal, un dia de tempesta, després d'oferir-li aixopluc sota el meu paraigua... Diuen que hi ha poquíssimes parelles que s'hagin conegut així...

Silenci incòmode.

Maria – El meu marit fa broma, evidentment...

Pere – No suporta que ho expliqui...

Maria – Els serveixo una altra copa?

Cèlia – Bé... Un dit, i prou...

Pere – Abans o després de la copa...?

La Maria fulmina en Pere amb la mirada i torna a servir els convidats.

Cèlia – Hem matriculat en Benjamí, el petit, a infantil, a l'escola d'aquí al costat. Saben si té bona fama?

Maria – No ho sé, no tinc fills.

Cèlia – Ah, sí, és veritat. Perdoni...

Pere – Oh... Tampoc no és ben bé culpa seva, oi?

Silenci incòmode.

Cèlia – I vostè, Pere? A què es dedica?

Pere – Jo? A res...

Els veïns fan cara de circumstàncies.

Cèlia *(compassiva)* – És demandant d'ocupació...

Pere – Ah, no, jo no demano res... Jo diria més aviat que soc un assalariat inactiu. És molt difícil arribar fins aquí, sap? Fer veure que treballes quan no tens res a fer... Cal ser molt bon actor.

Cèlia *(incòmoda)* – En aquest cas... què fa quan no treballa...? Vull dir, eh... fora de l'horari d'oficina...

Pere – Doncs... soc actor, precisament! Bé, de tant en tant...

Cèlia *(encuriosida)* – Actor? Ah, sí, també em sonava la seva cara... En què ha sortit?

Pere – Mira el serial de la tarda a la tele?

Jaume – Jo sí, de vegades! A l'hora de la migdiada...

Pere – Doncs ha vist l'anunci d'assegurances de decessos que fan just abans?

En Jaume no sembla tenir-ho gaire clar.

Pere – Home, sí! Entre l'anunci dels audiòfons i el de les cadires pujaescales.

Jaume – Eh... Sí, potser...

Pere – Doncs el paio que hi ha dins del taüt soc jo...

Jaume – De debò?

Pere – El paper de la meva vida... Bé, de la meva mort.

La Maria llança una mirada furiosa a en Pere.

Cèlia – I a part d'això, té algun altre projecte...?

Sona el timbre de la porta.

Jaume – Ah, esperen més convidats?

Maria – No, no... No esperem ningú més...

En Pere va a obrir.

Pere *(fora d'escena)* – Ja...? Bé, perdonin, ara torno...

En Pere torna amb un feix de calendaris de Correus.

Pere – És el carter, que ve a demanar les estrenes de Nadal...

Jaume – Carai, sí que van d'hora, aquest any... Està segur que és un carter de debò...?

Pere – Bé, és un paio amb una jaqueta blava i groga que s'assembla molt al que em porta el correu cada dia...

Jaume – Ah...

Pere – Escolti, no tindria un bitllet de deu? No tinc gens de canvi... Ja l'hi tornaré després...

En Jaume, poc convençut, es regira les butxaques sense gaire entusiasme.

Jaume – Quina llàstima, m'he gastat l'últim bitllet de cinc que tenia amb el cava. Tinc una moneda de dos, si vol...

Pere – Doncs... li donaré l'ampolla que ens han portat... No li fa res?

Jaume – No... I ara!

En Pere allarga la pila de calendaris a en Jaume.

Pere – Doncs triï el que més li agradi...

Mentre en Pere va a buscar l'ampolla a la nevera, en Jaume es posa les ulleres de llegir i examina els calendaris amb una seriositat una mica exagerada.

Jaume – Mira, agafaré aquest dels tres gatets... Són molt macos... Oi, Cèlia?

En Pere torna amb l'ampolla de cava.

Pere – Es pot quedar el calendari... Com que el carter s'endú la seva ampolla...

Jaume – Gràcies...

En Pere surt amb la resta de calendaris i l'ampolla.

Pere *(fora d'escena)* – Tingui, ben fresqueta... Bon Nadal, doncs!

Torna en Pere.

Cèlia – Bon Nadal... En ple mes d'octubre... Quina barra, també...

Pere – Deu ser el canvi climàtic... Ja no hi ha estacions... Fins i tot els carters van ben desorientats...

Maria – Potser hauria d'anar a veure com està el rostit de porc amb prunes. Em sembla que fa olor de gas...

Jaume *(aixecant-se)* – Aprofitaré per anar un moment a casa i veure si tot va bé amb els nens. Abans de seure a taula...

Maria – I tant, faci, faci...

Jaume – No es molesti, ja sé el camí.

Cèlia *(aixecant-se també)* – Em podria dir on em puc rentar les mans...? Els cacauets... sempre deixen una mica de greix...

Maria – I tant. Al fons del passadís, just al davant...

En Jaume i la Cèlia surten.

Maria – Què t'ha agafat, de dir-los que feies de mort a l'anunci d'assegurances de decessos? *(Imitant irònicament en Pere)* El paper de la meva vida... Bé, de la meva mort.

Pere – Va, dona, era per animar una mica la festa, perquè francament... És per morir-se d'avorriment, oi? I només som a l'aperitiu... Jo no aguantaré així fins a les postres, ja t'ho dic ara...

Maria – És veritat que no són gaire divertits, però bé...

Pere – No, hem d'inventar alguna cosa per fer-los fugir.

Maria – Ara ja és massa tard per anul·lar el sopar. No els tornarem a convidar i prou.

Pere – Espera, que la pròxima vegada ens convidaran ells, ja ho veuràs... Et penses que te'n sortiràs així? T'has ficat en una trampa i ni te n'adones...

Maria – Au, exagerat... Bé, miraré d'anar una mica més de pressa amb el sopar... Té, mentrestant obre el vi...

Pere – Almenys m'he tret de sobre el seu cava. Em fa venir gasos...

La Maria se'n va cap a la cuina. En Pere agafa l'ampolla de vi. Torna la Cèlia.

Cèlia – Ha estat molt amable de convidar-nos a sopar per conèixer-nos... Vaig viure per aquí fa molts anys, quan anava a l'institut, però ja no conec ningú... I entre veïns ens podem fer algun favor...

Pere – Sí, és el que diu la meva dona... *(Se li acut una idea.)* De fet, m'alegra molt que ho digui... Perquè li volia demanar una cosa.

En Pere li allarga l'ampolla.

Pere – Tingui, li fa res obrir-la? No sé si encara tinc prou força...

La Cèlia, intrigada, intenta obrir l'ampolla amb poca traça. Fa esforços per treure'n el tap.

Pere – No volia aigualir la festa, però... tinc càncer...

Amb el sobresalt, a la Cèlia li surt el tap de cop. En Pere recupera l'ampolla i serveix el vi mentre continua parlant.

Pere – M'acaben de dir que tinc un tumor... Em devia haver passat de la tarifa...

Cèlia – De la tarifa...?

Pere – Del mòbil, sap? Les... les radiacions. Devia ser un model antic...

Cèlia *(compassiva)* – Al cervell...

Pere – Pitjor...

La Cèlia se'l mira, preguntant-se què hi pot haver de pitjor.

Pere – Als testicles...

Cèlia *(horroritzada)* – No...!

Pere – Això del mans lliures, sap? Et protegeix el cap, però l'únic que fa és canviar el problema de lloc...

Cèlia – Em sap molt de greu...

Pere *(alçant la copa per brindar)* – Apa, a la seva salut... No deixarem que es perdi el vi...

Brinden en un ambient tètric.

Cèlia – Però... Ara hi ha tractaments, no?

Pere – Sí... De fet, el cirurgià es planteja un trasplantament... *(Pausa)* I per això vaig demanar a la meva dona que els convidés... A vostè i al seu marit...

Consternació de la Cèlia.

Pere – Una mica més de vi?

La Cèlia, que necessita un bon glop per refer-se, no diu pas que no. Ell li omple la copa fins dalt que ella es beu d'una tirada.

Cèlia – Ah, sí que és bo, eh?

Pere – Agafi cacauets...

La Cèlia se'n serveix.

Pere – Bé, doncs això... Em caldria un donant...

Cèlia – Un donant...?

En Pere s'hi acosta i l'agafa per les espatlles.

Pere – Es pot viure perfectament amb un sol testicle, sap? És una operació de no res, i al cap d'una setmana ja ni te'n recordes. La cicatriu ni es veu...

Cèlia *(perplexa)* – És que... N'hauria de parlar amb el meu marit... No sé si...

Torna la Maria i els veu en aquella posició ambigua.

Cèlia *(incòmoda)* – Aniré a veure si en Jaume se'n surt amb els nens... Ja sap com són els homes...

Surt precipitadament.

Maria – Carai... Sembla que al final us heu fet amics...

Pere – Deixa-ho estar, això és un malson, ens els hem de treure de sobre...

Maria – Què vols que hi fem? No els podem fotre al carrer, si els hem convidat nosaltres!

Pere – Nosaltres...

Maria – D'acord, l'he espifiada, però bé... Un cop el vi és destapat, s'ha de beure... Ostres, m'he descuidat el pa...

Abans de tornar a la cuina, la Maria dona una ullada a Lecturas.

Maria *(decebuda)* – No fa tan bona pinta com a la foto de la fitxa de receptes de *Lecturas*...

Pere – Si et penses que totes les dones del carrer s'assemblen a les models de les revistes... No veig per què hauria de ser diferent amb el teu porc amb prunes...

La Maria s'arronsa d'espatlles i se'n va, contrariada, però es gira cap a en Pere abans de desaparèixer a la cuina.

Maria – Intenta ser una mica amable amb ells, sisplau...

Pere – Perquè se'ns enganxin com una paparra?

Maria – Són els veïns, i potser els tindrem aquí vint anys. Seria una llàstima barallar-nos-hi només d'arribar...

Pere – La millor manera de mantenir una bona relació amb els veïns és no adreçar-los mai la paraula...

La Maria es disposa a tornar a la cuina.

Maria – Per cert, no has vist el gat?

Pere *(incòmode)* – Des d'aquest matí, no...

Maria – Espero que la teva planta no fos tòxica.

La Maria surt. Torna en Jaume.

Jaume – La Cèlia posa el petit al llit i de seguida ve. Els altres dos miren la tele...

Pere – *Strip Poker*...?

Jaume – Una de les meves pel·lícules preferides... Mmmm... Quina bona olor! *(Agafant en Pere per l'espatlla)* Segur que ens entendrem molt bé... I l'avantatge de convidar-se entre veïns és que després no s'ha d'agafar el cotxe... Tenim tot el temps del món... i no correm el risc de donar positiu en un control d'alcoholèmia!

Pere – Escolti, Jaume... Li puc dir Jaume?

Jaume – I tant, Pere. Entre veïns...

Pere – Em cau tan bé... Li volia fer una petita proposta. Bé, la meva dona i jo...

Jaume *(encuriosit)* – Sí?

Pere – Ha sentit a parlar de... l'intercanvi de parelles?

Jaume *(estupefacte)* – Una mica...

Pere – Doncs això, la meva dona i jo... Bé, si els ve de gust... No hi ha cap obligació, eh? Normalment ho fem entre les postres i el cafè... Si no els interessa... només cal que marxin abans de les postres. La meva dona i jo ho entendrem...

En Jaume es queda desconcertat. Torna la Cèlia.

Cèlia – Apa, ja està! Ara podrem passar una vetllada tranquil·la tots quatre...

La Cèlia s'adona de la incomoditat d'en Jaume.

Cèlia – Què et passa?

Jaume – Res, res... Parlàvem... del lliure intercanvi comercial. La globalització, les deslocalitzacions, tot això... La meva dona també és partidària del lliure intercanvi de parelles.

Cèlia *(Rectificant, incòmoda)* – De mercaderies, Jaume!

La Maria arriba de la cuina amb el rostit de porc amb prunes.

Maria – Bé, doncs si no tenen res en contra del porc, ja podem seure a taula...

S'asseuen a taula en un silenci incòmode.

Maria – Cèlia, la poso al costat del meu marit...?

La Cèlia hi accedeix sota la mirada inquieta d'en Jaume. La Maria serveix els convidats.

Cèlia – Oh, quina bona pinta que fa!

La Maria es disposa a servir en Pere.

Pere – No, gràcies...

Maria – No tens gana?

Pere – No gaire... I a més, la carn sempre m'ha fet una mica de fàstic. A vostès no...? *(En Jaume i la Cèlia se'l miren, atònits.)* Saben que, genèticament, el porc s'assembla molt a l'ésser humà? De fet, l'home i el porc només es diferencien per uns quants gens. I, en alguns homes, ni això...

Els convidats, desanimats per aquesta introducció, mengen amb menys gana. La Maria canvia de tema.

Maria – I vostè, Cèlia? No ens ha dit a què es dedica...

Cèlia – Sempre em fa una mica de cosa dir-ho... No està gaire ben vist, en els temps que corren...

Pere – És estríper... o mecànica de cotxes?

Cèlia – Pitjor... Soc... *(Emfàtica)* Cost killer.

En Pere i la Maria no ho entenen.

Jaume – En català, una especialista a retallar costos. O a tallar caps, si ho prefereixen...

Maria – I què fa, exactament?

Cèlia – Bé... Les empreses que tenen problemes em contracten com a consultora per tallar les branques mortes, de manera que els brots joves puguin créixer lliurement...

Jaume – Com dic sempre, la meva dona fa just el contrari d'un caçatalents: retalla costos i, de passada, talla caps!

Maria – Sembla interessant...

Jaume – La meva dona és una autèntica especialista en la guillotina empresarial. Una fanàtica del lliure intercanvi de parelles.

Cèlia *(Rectificant)* – De mercaderies!

Jaume – Eh... Sí, és clar...

Maria – I a qui té pensat tallar el coll, aquests dies?

Cèlia – Fins ara em contractaven sobretot empreses privades. Però ara també em reclamen molt des del sector públic. De fet, m'acaben d'encarregar una nova missió...

Maria – No em digui que carregarà contra el Departament d'Educació... Perquè m'imagino que començarien guillotinant els professors de solfeig...

Cèlia – No rigui, tot arribarà. Però no, aquesta vegada m'han encarregat que esquarteri un altre mamut.

Maria – La Seguretat Social, no, oi?

Cèlia – La Biblioteca de Catalunya.

Pere *(ennuegant-se)* – La Biblioteca de Catalunya...!

Cèlia – Evidentment, això queda entre nosaltres... Començo demà al matí i encara no ho sap ningú. Faré una tria entre els treballadors i només em quedaré els més productius... Els altres els substituirem per ordinadors...

Jaume – La meva dona és letal. En el sector li diuen Àtila. Quan hagi acabat amb la Biblioteca de Catalunya, els garanteixo que no hi creixerà ni l'herba del pati...

La Maria es queda sense paraules i en Pere està a punt de desmaiar-se.

Cèlia – Però els estic avorrint amb tot això... El seu rostit de porc amb prunes és boníssim. Em donarà la recepta?

En Jaume s'aixeca.

Jaume – Perdonin... Passaré pel lavabo abans de continuar... Deuen ser les prunes...

Cèlia – Aprofitaré per anar a veure si els nens miren porqueries en algun canal de pagament. No hi tenim cap subscripció, però encara que la imatge estigui codificada...

En Jaume i la Cèlia surten.

Pere *(desolat)* – Ara sí que l'he ben fotuda. Seré dels primers a passar per la guillotina...

Maria – Si no t'haguessis vantat de cobrar per no fer res... *(Imitant-lo)* Cal ser molt bon actor...

Pere – A veure, com havia d'endevinar que es dedicava a tallar caps? Semblava inofensiva... I et recordo que l'has convidat tu! Si m'haguessis dit que aquesta nit venia a sopar una botxina, hauria anat amb més de compte...

Maria – Ara no sé gaire com ho podem arreglar...

Pere – Sobretot perquè he proposat al seu marit que féssim un intercanvi de parelles per a després de les postres...

Maria – Com dius?

Pere – Era perquè marxessin més de pressa...

Maria *(ofesa)* – Gràcies, tot un detall per part teva... O sigui que no només et prendrà per un paràsit, sinó també per un depravat sexual... I si haguessin acceptat?

Pere – Només n'he parlat amb el seu marit... De fet, encara no m'ha dit que no... És que ara hem de fer tot el possible perquè es quedin i intentar arreglar l'embolic...

La Maria, a punt de patir una crisi de nervis, encén un cigarret.

Maria – Em sembla que avui no era el millor dia per deixar-ho. *(Fa una calada amb delit.)* Ah, quin gust...

En Pere la mira, desconcertat, però es refà.

Pere – Bé, escolta, tal com estan les coses, només hi veig una sortida...

Maria – El gas, com els veïns del davant...?

Pere – Encara no sap que treballo a la Biblioteca de Catalunya... Hem d'aprofitar el que queda de vetllada per trobar alguna cosa que la comprometi...

Maria – I com ho penses fer? No em demanaràs pas que accepti la proposta porca que has fet al seu marit per fer-los xantatge i conservar la feina?

Pere – Bé, si ho podem evitar, no... D'entrada, podríem fer que begués una mica més... Alguna cosa deu amagar, amb aquest aire de no haver trencat mai cap plat.

Maria – Fer-la beure? De debò creus que n'hi haurà prou perquè s'enfili a la taula i ens faci una confessió pública, a l'estil de la Revolució Cultural? No, per fer-la parlar... a part de ficar-li el cap al forn, no se m'acut res... Hauria d'aconseguir que vingués a la cuina mentre tu neutralitzes el marit...

Pere – Una confessió pública... Això em dona una idea...

Maria – Sí...?

Pere – *Strip Poker*!

Maria – Els vols proposar que juguem a strip poker?

Pere – *Strip Poker*, el programa de telerealitat! Quan hagi begut prou, li proposem una partida.

Maria – Quina mena de partida?

Pere – Qui perdi, com a penyora, ha de contestar una pregunta indiscreta. El joc de la veritat, vaja! És molt competitiva, segur que amb unes quantes copes a sobre acceptarà...

Maria – És que jo no en sé gaire, de jugar a pòquer...

Pere – Tens coses a amagar?

Maria – No especialment, però...

Pere – Doncs què et preocupa!

Torna la parella de veïns.

Jaume – Ah, ara estic millor!

Maria – Bé, doncs ja podem anar per les postres...

Jaume *(incòmode)* – Comença a ser tard, oi? Potser no els hauríem de molestar més...

Cèlia – Va, Jaume, no marxarem com si fóssim uns lladres...

Pere – Però si no ens molesten gens! Després farem un joc de taula... Els agraden els jocs de taula?

Cèlia – Aquí sí que ha tocat el meu punt feble! M'encanta jugar... Oi, Jaume?

Fosc.

Acte 3

Ambient de timba plena de fum. Tots quatre seuen, amb un cigarret als llavis i amb la roba una mica desendreçada, al voltant de la taula de pòquer, il·luminada per una làmpada, com a les pel·lícules. Sota la mirada impressionada d'en Jaume i la Cèlia, la Maria baralla les cartes amb la destresa d'un crupier de casino.

Pere – Bé, ho hem entès tots? Al final de cada mà, qui tingui més botons té dret a fer una pregunta a qui en tingui menys...

Els altres assenteixen.

Jaume – Mentre no siguin els botons que m'aguanten els pantalons... A part del que hi porto a sota, no tinc res a amagar.

Pere – Tots tenim alguna cosa a amagar... Si es busca bé... Només cal fer les preguntes adequades...

L'ambient es fa més tens. Tots quatre aposten. En Jaume talla. La Maria reparteix les cartes.

Pere – Els serveixo una mica més de licor...?

Cèlia – Au, un petit excés de tant en tant...

Jaume – Potser no és gaire assenyat, no? Saben que ara et poden denunciar si deixes que els convidats marxin de casa teva borratxos com una cuba...

Pere – Vostè mateix ho ha dit: no han d'agafar el cotxe. Viuen al davant...

Jaume – Al costat...

Pere – Així ni tan sols corren el risc que els atropellin travessant el carrer... Però si ho prefereixen, es poden quedar a dormir amb nosaltres...

En Jaume fa cara d'incomoditat.

Cèlia *(buidant la copa d'un glop)* – Ah... Sí que es nota el gust de pera!

Somriure glaçat d'en Jaume. La Maria ha acabat de repartir. Cadascú mira les seves cartes i observa els altres.

Pere – Dues cartes...

La Maria les hi dona.

Cèlia – Tres...

Jaume – Una...

Maria – Em planto...

Tornen a mirar les cartes. Es miren de reüll. I parlen per torns.

Pere – Em retiro...

Jaume – Jo també...

Cèlia – Dos més.

Maria – Igualo...

La Cèlia ensenya les cartes amb una excitació infantil.

Cèlia – Pòquer d'asos! Qui ho supera?

Maria *(decebuda)* – Trio de jotes...

La Cèlia recull l'aposta. Cadascú compta els botons que li queden.

Cèlia – Em toca fer una pregunta...

Incomoditat dels altres, que compten els botons. La Maria està amoïnada: és qui en té menys.

Cèlia – A la Maria, doncs!

Alleujament d'en Pere i en Jaume.

Cèlia – Ens ha de dir la veritat...

Maria *(inquieta)* – Endavant...

Cèlia – Ha robat mai res en una botiga?

La Maria sembla gairebé alleujada.

Maria – Sí... Una vegada... Un sac de dormir.

Jaume – Carai... No se m'hauria acudit mai robar una cosa així! Un sac de dormir no és precisament una cosa que passi desapercebuda, oi?

Cèlia – Un sac de dormir...? Ho va fer... per necessitat? No tenia on dormir...?

Maria – Era per anar de càmping! Era en un centre comercial... Vaig anar a una caixa per pagar. Em van dir que aquella no era la caixa que tocava. Vaig anar una mica més enllà i em vaig adonar que havia passat els arcs de seguretat sense voler. I com que ja era fora...

Pere – No va ser ben bé un robatori... Perquè no tenies intenció de robar el sac...

Maria – Diguem que no vaig tornar enrere a pagar... De fet, em feia por que aleshores sí que sonés l'alarma. Hauria estat ben estúpid que m'enxampessin intentant tornar a entrar a la botiga amb un sac de dormir que acabava de robar sense voler... S'imaginen com els ho hauria explicat, als vigilants de seguretat? No solen tenir gaire imaginació...

Estupefacció dels altres en imaginar-se l'escena.

Cèlia – De debò que només ha estat aquesta vegada?

Maria – Sí...

Cèlia – És força honrada, doncs...

Maria – Saben què? La majoria de la gent és honrada perquè no té prou valor per deixar de ser-ho... Diguem que el risc sempre m'ha semblat massa gran en comparació amb el plaer que en podia treure...

Jaume *(ja una mica begut)* – Com ara enganyar el marit?

Maria – Això és una altra pregunta...

Jaume – D'acord...

Comença una nova mà. Mateixa operació. Aposten. Reparteix en Pere.

Cèlia – Una carta...

Jaume – Em planto...

Maria – Em planto...

Pere – Dues cartes...

Tornen a apostar.

Cèlia – Igualo...

Jaume – Un més...

Maria – Em retiro...

Pere – Igualo...

Ensenyen les cartes.

Pere *(triomfant)* – Color!

Jaume – Full!

El somriure d'en Pere es glaça. La Maria li llança una mirada irònica.

Maria – Carai... Comencem bé...

En Jaume s'endú el pot.

Jaume – Em toca fer una pregunta...

Els altres tres, a la defensiva, compten els botons.

Jaume – A en Pere...

En Pere fa cara de resignació.

Jaume – Ha tingut mai ganes de matar algú?

Pere – Abans d'aquesta nit, vol dir?

Jaume – Però havent fet algun pas per dur-ho a terme, és clar.

Cèlia – Si no, no compta.

Jaume – Si tanquéssim tots els marits que tenen ganes de matar la dona almenys un cop per setmana... Les presons ja estan prou plenes...

La seva dona li llança una mirada assassina. En Pere mira de fer memòria.

Pere – No, no hi caic... *(Rient)* Ah, sí... Bé, no va ser exactament premeditat, però... Va ser a l'institut... Hi havia una noia grassa amb ulleres a qui no paràvem de fer la guitza. Un dia, a la piscina, li vam llençar les ulleres a la part més fonda. No sabia nedar. Però amb els nervis se'n va oblidar. Es va tirar a l'aigua per recuperar-les. Nosaltres ens fèiem un tip de riure. És clar, al cap de cinc minuts, com que no la vèiem tornar a la superfície, vam acabar avisant el socorrista... Quin fart de riure... No recordo com es deia, aquella pobra noia...

Cèlia – Cèlia Robert...

Pere *(glaçat)* – Ah, sí, potser sí...

Cèlia – La grassa de les ulleres era jo...

Pere – No...!?

Cèlia – Ja em semblava que la seva cara em sonava...

En Jaume intervé per destensar l'ambient.

Jaume – Bé... En fem una altra?

Una altra mà. Sense entusiasme. I en un silenci feixuc. Reparteix la Cèlia.

Jaume – Em retiro.

Pere – Jo també em retiro.

Maria – Em planto...

Cèlia – Una carta...

Tornen a apostar.

Cèlia – Aposto deu.

Maria – Igualo i vint més...

Cèlia *(apostant)* – Igualo.

La Cèlia i la Maria ensenyen les cartes. Somriure satisfet de la Maria. Cara de derrota de la Cèlia.

Maria – Ah, aquest cop em toca a mi fer una pregunta... A la Cèlia...

Inquietud de la Cèlia.

Maria – Ha comès mai una falta professional greu que no hagi revelat a ningú?

La Cèlia està visiblement trasbalsada. Avança cap al prosceni com si anés a confessar-se. Però, en lloc de parlar, es treu la roba de dalt.

Fosc.

Tornen els llums. La Cèlia continua al punt de mira, al prosceni. S'entén que ha tornat a perdre.

Maria – Repeteixo la pregunta... Ha comès mai una falta professional greu...?

La Cèlia està a punt de treure's la roba de baix... però se'n desdiu i parla amb una veu gairebé inaudible.

Cèlia *(en veu molt baixa)* – Sí...

Maria – Com diu?

Cèlia – Sí!

Maria – Quina?

Cèlia – Bé... Això no sortirà d'aquí...? M'ho prometen...?

En Pere i la Maria assenteixen amb hipocresia.

Pere – Imagini's que és en una església i que nosaltres som els seus confessors...

L'ambient de timba dista molt d'aquesta imatge.

Jaume *(divertit)* – Una església...?

Maria – O una sinagoga, si ho prefereixen.

Cèlia – Hi ha confessionaris, a les sinagogues?

Pere *(impacient)* – Jo què sé... Faci veure que és al plató d'un programa de telerealitat...

Cèlia – Bé, doncs... Va ser fa uns sis mesos. En un dels meus encàrrecs vaig fer acomiadar un directiu i la seva dona, que treballaven tots dos a l'empresa que m'havien encarregat d'auditar. Estava convençuda que ficaven la mà a la caixa. L'home no ho va suportar. Feia vint anys que treballava a l'empresa. Es va suïcidar. Amb la seva dona...

En Pere i la Maria intercanvien mirades de satisfacció. Ja tenen amb què comprometre la Cèlia.

Cèlia – Van obrir el gas...

Pere *(esfereït)* – Els veïns del davant...!

Cèlia – Com diu?

Pere – No, res...

Cèlia – Just després de l'enterrament em vaig adonar que eren innocents... M'havia equivocat fent una suma... No ho he dit mai a ningú... No he fet res per rehabilitar aquella pobra gent... Em feia massa vergonya... *(Plorant)* Normalment no m'equivoco mai quan sumo...

En Jaume la consola.

Jaume *(a en Pere i la Maria)* – Sempre es posa així quan en parla... *(Intentant consolar la seva dona)* Vols que tornem a casa, amor meu...?

En Pere i la Maria s'intercanvien una mirada còmplice.

Maria – Sí, potser ja n'hi ha prou...

Cèlia *(refent-se)* – No, no, no els vull espatllar la nit... Ja estic bé. A més, una partida de pòquer no es deixa a mitges... *(Amb un posat inquietant)* Encara no ha parlat tothom...

La Cèlia buida la copa d'un glop per oblidar els remordiments.

Pere – Bé...

En Jaume reparteix les cartes... Tornen a jugar en silenci. L'ambient és cada cop més tens.

Maria – Una carta...

Pere – Em planto.

Cèlia – Em planto.

Jaume – Em planto.

Tornen a apostar i ensenyen les cartes.

Cèlia – Tinc una parella...

Jaume – Trio...

Maria – Pòquer de dames...

Pere *(triomfant)* – Pòquer de reis!

Incomoditat dels altres.

Pere – Jaume...

En Jaume es queda de pedra.

Pere – Sap què li ha passat al gat que he vist aquest matí al contenidor de la urbanització...?

Estupefacció de la Maria. Incomoditat d'en Jaume i la Cèlia.

Pere – Ens ha de dir la veritat...

En Jaume avança cap al prosceni com si anés a confessar-se. Però, en lloc de parlar, es treu els pantalons i es queda en calçotets.

Fosc.

Tornen els llums. En Jaume continua al punt de mira, al prosceni. S'entén que ha tornat a perdre.

Pere – I doncs, què li ha passat al gat?

En Jaume està a punt de treure's els calçotets, però la Cèlia respon en lloc seu.

Cèlia – Ja se m'havia menjat tres plantes del balcó... I la quarta la vaig regar el dia abans amb arsènic.

La Maria esclata en plors.

Pere – Déu meu! El gatet és mort...

Incomoditat.

Jaume *(per destensar l'ambient)* – Una última mà? A veure si recupero el que he perdut...

Cèlia – Bé, però després tots al llit.

Els altres es queden un moment perplexos, sense saber com interpretar aquesta última rèplica.

Nova mà. Torna a repartir la Maria. Apostes. Les cares són encara més tenses.

Pere – Carta.

Cèlia – Carta.

Jaume – Em planto.

Maria – Carta.

En Jaume aposta tots els seus botons.

Jaume – M'hi jugo tot!

Maria – Em retiro...

Pere – Em retiro...

Cèlia – Jo també...

En Jaume recull l'aposta. Se li il·lumina la cara. La Maria constata amb horror que és qui té menys botons.

Jaume – Em toca fer una pregunta...

Maria *(espantada)* – Però si no ens ha ensenyat les cartes...!

Jaume – No hi estic obligat! Tots s'han retirat!

Mira els altres tres un per un per mantenir el suspens.

Jaume – La Maria és qui té menys botons... Som-hi, doncs...

Incomoditat de la Maria.

Jaume *(sense pietat)* – Ha enganyat mai el seu marit?

La Maria es queda sense paraules. En Pere se la mira, inquiet.

Cèlia – Tots hem respectat les regles del joc. Ens deu la veritat...

La Maria avança també cap al prosceni. Es treu la roba de dalt.

Fosc.

Llum.

Jaume *(sense pietat)* – Ha enganyat mai el seu marit?

La Maria, cada cop més incòmoda, es treu la roba de baix i es queda en combinació.

Fosc.

Llum.

Jaume *(sense pietat)* – Ha enganyat mai el seu marit?

La Maria fa el gest de treure's la combinació, però s'estima més parlar.

Maria – Una vegada... Només una vegadeta... Va ser... un error.

En Pere està destrossat.

Cèlia *(cruel)* – Un error? Com amb el sac de dormir?

Maria – Sí, es podria dir que sí...

Jaume – Caram... Equivocar-se de marit no és com equivocar-se de número de telèfon.

Cèlia – I fins i tot quan marques un número equivocat, sempre pots penjar abans de començar la conversa...

Maria – Diguem que no vaig tenir els reflexos de penjar-li abans que fos massa tard... Soc d'allò més xerraire, per telèfon...

Cèlia – Li ho havia dit al seu marit abans d'aquesta nit?

Maria – No...

Cèlia – Per què?

Maria – Havia aconseguit passar els arcs de seguretat sense fer saltar l'alarma... i no vaig tenir prou valor per tornar enrere i passar per caixa...

Incomoditat. En Pere i la Maria eviten mirar-se.

Jaume – Bé... Potser ja els deixarem...

Pere *(a en Jaume)* – Ha fet catxa?

En Jaume, satisfet, ensenya les cartes.

Jaume – Només tenia una parelleta...

La Cèlia i en Jaume s'aixequen i es disposen a marxar.

Jaume *(a en Pere)* – Jo també li voldria fer una última pregunta...

Pere – La partida s'ha acabat.

Jaume – Ja li he ensenyat la parella...

Pere – Au, dispari...

Jaume – És actor de debò?

Pere – No, però escric obres de teatre. En hores de feina... a la Biblioteca de Catalunya...

Cèlia – Ja ho veig... Puc comptar amb la seva discreció...?

Pere – Pel que fa als veïns del davant...? Si posa al seu informe que soc el treballador més productiu de la biblioteca i que no em podrien substituir de cap manera per un ordinador...

La Cèlia encaixa el cop.

Cèlia – Em permet que vagi a buscar una mica d'aigua a la cuina? No em trobo gaire bé...

Maria – I tant, faci, faci...

La Cèlia se'n va cap a la cuina.

Jaume – La pròxima vegada els convidem nosaltres... Jugarem a Scrabble, per variar una mica...

Torna la Cèlia.

Jaume – Doncs fins aviat?

Pere *(a la Cèlia)* – Fins demà...?

Els veïns marxen. En Pere i la Maria amb prou feines gosen mirar-se. El mòbil de la Maria comença a sonar.

Pere – No contestes?

Maria – Ni tan sols sé si és per a tu o per a mi. Has donat el meu número a tots els teus amics...

Pere – És perquè confio en tu...

Incomoditat de la Maria.

Pere *(més seriós)* – Qui era... aquell número equivocat?

Maria – En Jordi...

Pere – Mira... D'aquest no hauria sospitat mai...

La Maria abraça en Pere per demanar-li perdó.

Maria – I doncs, juguem a strip poker?

Pere – M'hi jugo tot!

Música suggeridora. Ella comença un estriptis. Ell se la mira, excitat. S'asseu per contemplar l'espectacle i treu un cigar ben gros que es disposa a encendre amb un llumí que treu d'una capsa. Durant un instant apareix la cara de la Cèlia, que els espia... amb una màscara antigàs de la Segona Guerra Mundial. Després desapareix. La Maria s'atura de cop, al mateix temps que la música.

Maria *(inquieta)* – No trobes que fa olor de gas?

Ell s'arronsa d'espatlles i encén el llumí per encendre's el cigar.

Fosc, seguit d'un flaix i d'un soroll d'explosió.

Fi.

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-530-3

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.